

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3855/2021

30.09.2021. године

Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Гордане Џакула и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Радица Костадиновић, адвокат из ..., против туженог Града Београда, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1533/21 од 16.04.2021. године, у седници одржаној 30.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1533/21 од 16.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1533/21 од 16.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 2729/18 од 27.10.2020. године, ставом првим изреке, утврђено је да су тужиоци власници са по ½ идеалног дела КП, ливада четврте класе, површине 8,13 ари уписане у ЛН .. КО ..., што је тужени дужан да призна и трпи да тужиоци ово право могу да упишу у књигу евиденције на непокретности РГЗ СКН Гроцка. Ставом другим изреке, одбијен је приговор надлежности суда. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова поступка солидарно исплати 140.300,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1533/21 од 16.04.2021. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске

праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је утврђење права својине тужилаца по основу ванредног одржаја на непокретности на којој је као искључиви власник у јавним евиденцијама уписан тужени, а побијаном пресудом правноснажно је одлучено усвајањем тужбеног захтева. Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за новим тумачењем права, нити за уједначавањем судске праксе, узимајући у обзир садржину тражене судске заштите и начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева тужиоца. Спорно правно питање – питање квалитета државине тужилаца и њихових правних претходника у периоду дужем од 20 година на начин на који се ревизијом указује, није од општег интереса ни у интересу равноправности грађана, већ је везано за конкретно чињенично стање у решењу спорног односа странака. Одлуке нижестепених судова засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права – Закона о основама својинскоправних односа, које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Тужени указује на постојање другачије одлуке. Међутим, другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 05.06.2018. године, а означена вредност предмета спора је 100.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Како се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање при чему вредност предмета спора у износу од 100.000,00 динара не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић